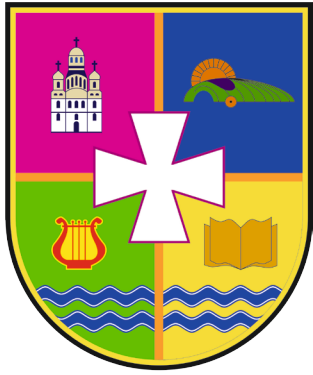

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ

№10 11 ТРАВНЯ 2018 РОКУ

13 травня – День матері

Щасливі діти виростають у дружній родині й під опікою щасливої матері. Тож повага й шана матерів свідчить про рівень культури суспільства.

У 85 країнах світу в другу неділю травня традиційно відзначають День матері. Люди різних національностей різними мовами дякують найріднішій людині за подароване життя, дарують квіти, листівки і просто приділяють час.

Із 2000 року День матері визнано офіційним святом і в Україні. Воно не вважається державним, тож офіційного вихідного немає. Але ж це не заважає нам привітати дорогих

мам зі святом!

Традиція святкувати День матері прийшла до нас зі США. Уперше про день матері там заговорили ще 1872 року, коли відома американська психістка Джулія Ворд влаштувала мітинг єдності матерів за мир у всьому світі. Такі мітинги вона організовувала щороку. 1907 року естафету перейняла Анна Джарвіс. Передчасна смерть матері стала для неї справжньою трагедією. Жінка ввжала, що

не змогла повною мірою висловити їй свою любов. Анна писала листи до конгресменів, сенаторів та публічних осіб і переконувала державних чиновників запровадити День матері. Її підтримувало багато жінок. 1910 року штат Вірджинія першим офіційно відсвяткував День матері. А 1914 року тодішній президент Вудро Вільсон погодився відзначати цей день кожної другої неділі травня.

У США прийнято носити цього дня на одязі гвоздику: якщо вона кольорова – мати жива, якщо біла – то це вшанування померлих ма-

терів. Таку ж традицію перейняли австралійці.

Після Першої світової війни святкувати День матері стали і в інших країнах.

У 1928 році Союз українок Канади вирішив запровадити цей, без перебільшення, корисний тренд. Отже, українці вперше святкували День матері 90 років тому, хоча й

не в Україні. А вже наступного року свято відзначали на Західній Україні (зокрема у Львові).

З приходом радянської влади День матері заборонила влада. Його не святкували впродовж майже 50 років. Коли Україна нарешті здобула незалежність, громадські організації, зокрема той самий «Союз українок», повернули свято українцям.

День матері – це день, коли ми можемо подякувати нашим мамам за все те добре, що вони для нас зробили, за їхню самопожертву і любов. Тому обов'язково привітайте своїх найрідніших матусь. Цього дня ви можете подарувати їм щастя!

Материнство – найбільше щастя й покликання жінки

На території нашої громади проживає 41 багатодітна родина, в яких виховується 3 й більше дітей. Вселяє впевненість у майбутньому громади й те, що 83 жінок перебувають у відпустці по догляду за дитиною. Напередодні Дня матері ми поспілкувалися з цими молодими мамами. Ось що вони розповіли.

КАТЕРИНА КАЛЕНІЧЕНКО (с. Поділ):

– Моїй донечці Насті 1 рік і 1 місяць. Моя дівчинка – це моє велике щастя, мабуть, найбільше в житті! Головне призначення жінки – це продовження роду, й лише після народження донечки я відчула себе повноцінною жінкою. Звичайно, народження дитини, догляд за нею – це великі труднощі. Але ж без труднощів у житті нічого не буває. Дуже допомагає моя мама (я без неї – як без рук). Коли Настя підросте, планую вийти на роботу (до декрету я працювала на молочному заводі). Чи задумуюсь про народження другої дитини? Не відкидаю такої думки. Дітям удвох завжди краще, ніж самому. Я, наприклад, виросла з братом.

Катерина Каленіченко з донечкою Настею.

ОЛЕНА ТРИКУР (с. Балаклія):

– Народження сина (Артемчику незабаром виповниться рік і 8 місяців) докорінно змінило моє життя й мій світогляд. Я працюю в школі, дуже люблю дітей (інакше, певно, й не обрала б свою професію). Але до народження сина я навіть не усвідомлювала, як це: бути мамою! І моє ставлення до дітей змінилося. Я розумію, що кожен мій учень

чи учениця – це чиясь дитина, наймиліша і найрідніша для своїх батьків. Коли бачу скривджену чи засмучену дитину, мені її неймовірно шкода. Я ладна що завгодно зробити, щоб вона заспокоїлася, посмінулася, стала щасливою.

Я мріяла про донечку, та поки що народжувати сестричку для Артема не збираюся. Фінансово дуже важко. Можливо, пізніше, коли життя в нашій країні зміниться, коли ми станемо жити заможніше...

НАТАЛІЯ ВАСИЛІВНА НАГІРНА (с. Огіривка):

– Материнство для мене – це передусім щастя. У мене шестеро дітей, тож, певно, я вшестеро щасливіша від тих жінок, які мають одну дитинку. Моїм трьом старшим діткам 9, 8 і 7 років, вони ходять до школи. Меншим донечкам 5 і 4 років, найменшій Янінці – 1 рік і 5 місяців. Вони постійно зі мною. Куди я – туди й вони. Виходжу в двір, і їх виводжу. Куди ж їх подіти, дитсадок у нас у селі немає, школа теж у Подолі. Якщо кудись треба поїхати, то тоді прошу свого батька, він приглядає за ними.

НАТАЛІЯ ІВАНІВНА БОНДАР (с. Поділ):

– У мене шестеро дітей, і кожна дитина була бажаною, дорогою, улюбленою. Вони всі для мене рідні й дорогі, всі однаково. Старшій дочці 16 років, вона вже навчається, а за меншою дитиною я в декретній відпустці... Виховувати шестеро дітей, звичайно ж, важко, але не набагато важче, ніж одну. У нас міцна, дружна родина, й старші діти допомагають глядіти менших.

ВІОЛЕТТА ЛИСЕНКО (с. Дзютбівщина):

– Я, певно, наймолодша в громаді мама, мій синочок з'явився на світ 19 квітня. Це мій другий син, старшому 25 травня виповниться 6 років. Якщо за першою дитиною я не вміла доглядати й мені все показувала та розказувала мама, то тепер я цілком досвідчена матуся. І другі пологи пройшли значно легше (а вагітність, навпаки, значно важче). Народження обох синів – це радість, щастя, неймовірно позитивні емоції... Словами цього не передати.

Багатодітна мама Валентина МIRONENKO з с. Коноплянка зі своїми дітьми (зліва направо): Олександром, Дариною, Марійкою (на руках) та Іриною.

ВАЛЕНТИНА МИРОНЕНКО (с. Коноплянка):

– У мене четверо дітей: синові Сашкові незабаром буде 16 років, донечкам Ірі й Даші 13 і 12 років, Марійці 3 місяці. Хоч вірте, хоч ні, та мені зараз легше, ніж за старшими дітьми. Навіть уночі не спати й прокидатися, коли дитина заплаче, значно легше... Може, тому, що усвідомлювала величезну відповідальність і труднощі, які з'являються після народження дитини, й була до цього готовою. Та й дівчата допомагають, коли вдома. А ще величезне полегшення, що не треба було ходити через посадку, а це було, м'яко кажучи, страшнувато. Ми дівчат супроводжували, а якщо вони йшли самі, то переживали за них. Зараз шкільний автобус під'їжджає практично до нашого двору, й велике спасибі за це громаді. Думаю, батьки школярів мене розуміють.

Єдина трудність – тіснота. У нас усього дві кімнати, для такої великої родини цього, звичайно, замало. Мріємо про прибудову, але це нездійсненні мрії...

ОЛЕСЯ АНАТОЛІЙВНА КОЛОС (с. Поділ):

– Я виховую п'ятеро дітей, причому троє молодших хлопців

Наймолодший член нашої громади Данилко Лисенко (на руках у мамі Віолетти) з братиком Серьожею та мамою.

– трійня. Спочатку лікарі сказали, що має народитися двійня. Скажу чесно: тоді я злякалася. Переживала, чи зможу виносити, як пройнуть пологи? А зараз дивлюся на своїх хлопців і розумію, як їм добре, що вони разом! Вони настільки відчувають спорідненість між собою, настільки розуміють один одного, що навіть без слів можуть пояснити, яку іграшку хочуть чи ще щось.

Сказати, що було важко – не сказати нічого. Мені й зараз нелегко. Я вже забула, як це спати вночі. Постійно прислухаюся до дітей. Бо найменший плач одного може розбудити решту. А як страшно захворіти й потрапити в лікарню! Та все ж сподіваюся, що найважче вже позаду. Навіть згадувати страшно...

У той найважчий період, коли діти були маленькими, коли я розривалася біля них, дуже допоміг Віктор Володимирович Кордубан. Він найняв нам няню, й вона щодня приходила та допомагала доглядати немовлят. Я дуже вдячна йому за розуміння й підтримку. Той, хто знає, що таке маленька дитина, розуміє мене. Дуже добре, що у нашій громаді є така людина.

Знайомтеся: бізнес у громаді –
бізнес для громади

Ми продовжуємо розповідати про приватних підприємців та підприємства, які працюють на території Білоцерківської ОТГ, сплачують податки (а значить, і наповнюють бюджет громади).

І сам не сидить без діла, й
створив два робочі місця

Ще кілька років тому будівля Білоцерківської автостанції, яку закрили, стояла пустою. А два роки тому ожила: тут відкрився магазин аксесуарів до авто та невеличке кафе, де подорожні можуть купити пиріжок, чай, каву за доступною ціною. Одне слово, те, що потрібне водіям у дорозі. І треба сказати, що вони не минають це місце: інколи біля кафе й магазину спинається одразу три, чотири чи навіть п'ять фур із далекобійниками. Людям, які поспішають, немає часу довго засиджуватися за обідом: перехопили нашвидку пиріжок і чай та й помчали далі.

Олександр Демченко в своєму магазині.

Цю «оазу для водіїв» створив Олександр Демченко. Ще навчаючись у Полтавському педагогічному університеті, хлопець на літніх канікулах працював водієм і вивіз зерно (його батько – підприємець із Великої Багачки, який займається вантажними перевезеннями). Отож на собі відчув, як важко, коли раптом почне барахлитися мотор чи трапиться якась інша біда. Українські дороги завдають чимало прикрощів, а от автосервісу на кожному кроці, як у Європі, у нас немає. Треба або мати при собі всі запчастини, або просити про допомогу інших.

Щоразу, їдучи на заняття в Полтаву, Олександр придивлявся до колишньої автостанції та дивувався, чому ніхто не подумався облаштувати на жвавій трасі щось для водіїв? Зрештою, вирішив зробити це сам і в липні 2015 року зареєструвався в Білоцерківській сільраді як фізична-особа підприємець.

Правда, «годує» молодого підприємця не магазин, а вантажні перевезення, якими він займається влітку й восени. На пиріжках і аксесуарах до авто багато не заробиш, стверджує О. Демченко.

– Це, скоріше, щоб не сидіти без діла взимку, коли немає основної роботи, – додає він.

У ФОП Демченко по черзі працюють двоє продавців, які отримують мінімальну зарплату. А сам підприємець займається пошуком та підвезенням товарів для магазину, а коли настає сезон – сідає за кермо вантажівки. У бюджет Білоцерківської громади сплачує єдиний податок та відрахування із заробітної плати найманих працівників.

Затишна й цілком доступна
«Фортеця»

Коли проїжджаєш трасою «Київ–Харків», то важко не помітити кафе «Фортеця». А той, хто зупиниться й заїде всередину, не пошкодує: чудовий інтер'єр та смачна українська кухня задовільнять найвибагливішого клієнта. Правда, нарікає Тетяна Володимирівна Максименко, яка тут господарює, останнім часом відвідувачів значно менше, ніж раніше.

Бармен Ніна Девлішева за роботою.

Приватні підприємці Максименко Т. В. та її батько Володько В. Я. – орендарі кафе. Тетяна Володимирівна забезпечує роботу кухні, Володимир Якович – бару. У кожного підприємця працює по троє найманих працівників, які отримують мінімальну заробітну плату. Одна з них – вимушена переселенка з Донецької обл. Альона Лобкова. Родина жінки, втративши все на батьківщині, купила будинок у с. Лугове. Альона працює на кухні.

– Знайти працівників дуже важко, – нарікає Т. Максименко, – адже робота в кафе подобова. Є всі умови, щоб помитися, переночувати, але не кожен погоджується на одну-дві доби залишити своїх рідних, а особливо – худобу. Не приваблюють навіть кілька діб вихідних! Раніше у нас сумлінно працювали кілька жіночок, та вони досягли пенсійного віку й звільнилися. А молодь працювати не йде.

ФОП Максименко Т. В. сплачує у бюджет Білоцерківської ОТГ єдиний податок та відрахування із заробітної плати найманих працівників (останній становить понад 2 тис. грн щомісяця), а ФОП Володько В. Я. – ще й акцизний податок за торгівлю підакцизними товарами (алкоголем).

Актуально

Аматори Білоцерківської ОТГ
дарували своє мистецтво

28 квітня в Білоцерківському сільському будинку культури з великим успіхом пройшов заключний концерт переможців творчих звітів аматорських колективів клубних закладів. 160 учасників художньої самодіяльності із семи будинків культури та клубів Білоцерківської об'єднаної територіальної громади протягом трьох годин під оплески дарували своє мистецтво переповненому залу глядачів.

Журі присіклило оцінювало виступи.

Поважне журі, яке очолював директор обласного центру народної творчості та культурно-освітньої роботи Дмитро Соколов і членами якого були помічники народного депутата України Костянтина Іщейкіна Марія Бойко та Дмитро Кубрак, високо оцінило майстерність аматорів, цікаву програму, різножанровість виступів та їх сценарну обробку. Гарний настрій глядачам створювали дитячі й дорослі вокальні та хореографічні колективи, були тут і троїсті музики та гумористи. Оплесками нагородили присутні гру акторів-аматорів у театралізованому уривку з вистави. Особливо сподобався глядачам і журі танцювальний колектив «Кумоньки», який показав не просто танець, а сюжетну хореографічну постановку, яку

Здійснила Світлана Грищенко.

Під час заключного концерту на звання народного тестувалося три аматорських ко-

Маленькі артисти з дитячого танцювального колективу «Капітошка».

Що треба знати про реєстрацію тварин

Законом України «Про ідентифікацію та реєстрацію тварин» передбачено, що юридичні та фізичні особи, які розводять тварин, зобов'язані: подавати для реєстрації дані про ідентифікованих тварин, господарства їх розведення та утримання, переміщення, забій, утилізацію, загибель, падіж тварин; ідентифікувати всіх тварин у господарстві; вести облік усіх тварин у господарстві, зокрема щодо їх народження, ідентифікаційних номерів, усіх переміщень тварин між господарствами, а також про забій, утилізацію та падіж тварин; зберігати відомості про тварини протягом трьох років після її смерті (забій, падіж, утилізація) або переміщення її з господарства; переміщувати тварин разом із ідентифікаційними документами; подавати дані до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ветеринарної медицини, про всі переміщення тварин,

надходження нових тварин у господарство, а також забій, утилізацію, падіж тварин протягом 5 робочих днів з дати таких дій або подій; проводити забій, утилізацію лише ідентифікованих та зареєстрованих тварин.

Юридичні та фізичні особи, що проводять діяльність із забою та утилізації тварин, зобов'язані: подавати для реєстрації дані про забій, утилізацію тварин, а також дані про господарства, що здійснюють такий забій та утилізацію; вести облік забитих, утилізованих тварин; проводити забій, утилізацію лише ідентифікованих та зареєстрованих тварин.

Юридичні та фізичні особи, що проводять діяльність із продажу тварин, надання послуг зі штучного осіменіння та організують виставки тварин, зобов'язані: подавати для реєстрації дані про господарства, що займаються продажем тварин, наданням послуг зі штучного осіменіння та організації виставок тварин; вести

лективи: «Яснозір'я» (с. Бірки), «Подільська» (с. Бірки), «Подільські козаки» (с. Поділ). Ансамбль «Оберіг» Огірського сільського клубу прослуховувався перед поданням на звання народного.

і ведучою цього заходу. Заслужений працівник культури України Григорій Серьожкін із рук голови Білоцерківської ОТГ Івана Лещенка отримав диплом як автор гімну нашої територіальної громади.

Глядачі ж, молоді та поважного віку мешканці навколишніх сіл, висловлювали сердечну подяку Іванові Лещенку за організацію підвезення їх на концерт до Білоцерківського будинку культури.

Слід відзначити також ще один позитивний аспект діяльності ОТГ. Нещодавно під патронатом Міністерства культури України в Полтавській області проводився семінар, на якому на прикладі роботи Білоцерківської ОТГ заслуховувалося питання «Як децентралізація впливає на розвиток культури об'єднаних територіальних громад».

Концерт сподобався всім глядачам незалежно від віку.

Любов ПРИЙМАК.
Фото автора.

В очікуванні свого виходу на сцену члени колективу «Яснозір'я».

облік тварин; здійснювати продаж, проводити виставки і штучне осіменіння лише ідентифікованих та зареєстрованих тварин.

Переміщення юридичними та фізичними особами тварин, які не відповідають вимогам законодавства про ідентифікацію та реєстрацію тварин, забороняється.

Крім того, реєстрація потрібна для отримання дотації, яка виплачується з держбюджету фізичним особам за утримання молодняку великої рогатої худоби в їхніх домогосподарствах відповідно до п. 5 Порядку використання сум податку на додану вартість, сплачених переробними підприємствами до спеціального фонду державного бюджету.

Дотація за молодняк, що народився в господарствах фізичних осіб, виплачується в таких розмірах: якщо на момент подання фізичними особами відповідних документів молодняк досяг віку від 3 до 6 місяців – 250 гривень за голову; від 6 до

9 місяців – 500 гривень за голову; від 9 до 12 місяців – 750 гривень за голову; від 12 до 15 місяців – 1000 гривень за голову.

У подальшому бюджетна дотація виплачується в розмірі 250 грн за кожні наступні 3 місяці його утримання до досягнення ним 15-місячного віку.

У разі утримання молодняку, набутого шляхом переміщення від інших власників, бюджетна дотація виплачується у розмірі 250 грн за кожні повні три місяці його утримання в господарстві до досягнення ним 15-місячного віку.

Датою переміщення молодняку вважається дата прибуття тварини в господарство нового власника, зазначена у паспорті ВРХ, засвідчена печаткою дільничної або районної лікарні ветеринарної медицини, або дата видачі паспорта ВРХ новому власникові.

Геннадій ПІКУЛЬ,
начальник Головного управління Держспоживслужби у Полтавській області.

Цікаво знати

Насправді вона чужеземка...

В Україні картоплю називають «другий хліб». Здавалося, наші предки їли її завжди, адже без картоплі важко уявити як повсякденні, так і вишукані святкові страви: борщ, вареники, пиріжки, деруни, запіканку... А ще з неї готують зрази, кнудли, пюре, подають вареною, смаженою, запеченою.

Британці скрестили картоплю з помідорами.

Така рідна й звична нам картопля — це етнічний продукт стародавніх індіанців, які почали культивувати її ще 14 тисяч років тому. З нею там пов'язані традиції, звичаї, ритуали, навіть є особливий «картопляний танець».

Цю рослину завезли з Південної Америки до Європи у другій половині XVI століття іспанці. За іншою версією, першу картоплю завіз у Європу 28 липня 1586 року з Колумбії англієць Томас Герріот. Спочатку культура пройшла довгий шлях невизнання і несправедливого осуду. У Франції й Німеччині в кінці XVIII ст. картоплю вирощували заради квітів: їх носили у волосі, робили з них букети. Про те, що можна їсти бульбу, спочатку ніхто навіть не здогадувався. Селяни намагалися їсти її «вершки», що нагадували зелені ягоди, але вони були не лише несмачні, а й отруйні.

Запорізькі козаки знали цю культуру, але як трофей, який здобували в походах. У Російській імперії картопля почала поширюватися в першій половині XVIII століття за наказом Петра I, який заохочував споживати її для знищення епідемії цинги. Та все нове й незвичне завжди сприймається в штики. Країною прокотилася ціла низка так званих картопляних бунтів...

В Україні картоплю вперше посадили 1805 року в Харківській губернії.

Нині у світі росте близько 5000 сортів картоплі, і 3000 з них — на батьківщині картоплі в Перу. Близько 60 сортів є їстівними. Хоча на ринках там зазвичай продають 10–20 сортів, у супермаркетах — 3–5.

Та найбільші площі картоплі вирощують не в Перу, а в Китаї та Індії, на ці країни припадає третина всієї картоплі в світі. А найбільше картоплі вживають... у сусідній з нами Білорусі. На одного жителя країни припадає в середньому 181 кг картоплі на рік. Копання картоплі в Білорусі — заняття престижне. Цим не гребує навіть президент Олександр Лукашенко, який із лопатою

позує ЗМІ.

Киргизи не тільки з'їдають по 143 кг картоплі на рік, а ще й експортують її в Казахстан та Узбекистан.

Україна — третя в світі за масштабами поїдання картоплі (136 кг на рік). У нашій країні зареєстровано понад 100 її сортів. А найпопулярніші «синьоголазка», «горбачовка», «рожева», «рання», «американка», «слов'янка»...

На четвертому місці — Польща (131 кг на душу населення щороку). Далі йдуть Казахстан (103 кг), Велика Британія (102 кг) та інші країни.

Цікаво, що британці мають справжній талант до приготування страв із картоплі. Так, лише смажену картоплю у країні готують 16-ма різними способами.

Якою буває картопля

Як свідчать недавні дослідження, у кожного регіону — свої картопляні уподобання. Наприклад, у Лондоні люблять ласувати хрусткими смаженими скибочками, а у Вельсі надають перевагу печеній картоплі.

Зазначимо, що британським аграріям фантазії не займати. Кілька років тому у країні скрестили помідор та картоплю, отримавши диковинну рослину томтато. Добилися того, що з одного куща можна збирати плоди обох рослин. При цьому смак плодів не гірший, а місце на ділянках економиться.

І насамкінець хотілося б додати: науковці розвінчали міф про те, що картопля — це суцільний крохмаль. Насправді вона містить багато вітамінів і мінералів і значно корисніша від буряків, броколі, бананів, горіхів і авокадо, які непогано рекомендують дієтологи.

Британські фахівці вважають картоплю найдешевшим дієтичним продуктом. Вони радять вживати цей овоч двічі на день, що сприяє нормалізації кров'яного тиску та забезпечує організм достатньою кількістю різноманітних мікроелементів.

При цьому перевагу слід надавати картоплі в кожухах. Одна бульба зі шкіркою містить клітковини у'ятеро більше за середній банан, а вітаміну С — втричі більше від авокадо. Також науковці довели: селену в ній більше, ніж у соняшниковому насінні та горіхах.

Їжте на здоров'я!

Найбільше багатство – турботлива родина й повага людей

15 травня жительці с. Поділ Ганні Іванівні Поправці виповниться 90 років. Вона належить до покоління тих, на чії долі випали і колективізація, й Голодомор, і лихоліття Другої світової війни, й тяжка виснажлива праця в повоєнні роки.

Її батьки Кекало Іван Остапович та Горпина Тарасівна вважалися заможними: мали двійко волів, дві корови, овець та 8 га орної землі. У родині було троє дітей (вона — найменша), й усі малку були привчені до праці. Під час колективізації все, що родина надбала тяжкою роботою від зорі й до зорі, забрали до колгоспу. Голод 1933 року пережили важко, але без втрат.

У 7 років Ганна пішла до школи, до війни закінчила 5 класів. Вона добре пригадує, як у с. Поділ увійшли фашисти, як нагнали техніку, як ламали дерева в саду, щоб замаскувати машини, як вилувлювали домашню птицю, забирали яйця й усякі харчі. А під час відступу, лютуючи, спалили півсела, зокрема й їхнє двориче: хату, господарські будівлі. Змушені були ховатися в кукурудзі, тягачи за собою домашніх тварин.

Війна погриміла далі, а в

Подолі почало налагоджуватися мирне життя. Діти пішли до школи. До завершення війни Ганна Іванівна закінчила 7 класів. Потім були бухгалтерські курси у Великій Багаччі й робота дільничним інспектором у Миргородському центральному статуправлінні. Згодом працювала табельником-рахівником на залізниці в Полтаві. Життя повернуло жінку до рідного Подолу, де зустріла молодого й веселого красеня Івана Поправку. Народилася нова родина, з'явилися на божий світ діти: Світланка й Руслан. Ганна Іванівна працювала бухгалтером у колгоспі, потім продавцем у магазині. Згодом молода родина вирушила шукати щастя в херсонські степи, та за два роки повернулася на рідну полтавську землю. Отаборилися в Полтаві, де на решті й знайшли свій прихисток. Аж до виходу на пенсію Ганна Іванівна працювала в Київсь-

Жителька с. Поділ Г. І. Поправка.

кому райхарчоторзі м. Полтави старшим комірником центральної бази. За трудові досягнення має багато нагород, подяк, грамот, неодноразово отримувала грошові премії.

Після виходу на пенсію родина повернулася в с. Поділ. Тут на батьківському дворичі побудували новий розкішний будинок, посадили великий сад, завели господарство. Уже немає на світі Івана Терентійовича, та пам'ять про чоловіка залишила-

«Яснозір'я» стало частиною його життя

Весняної пори, коли природа бує пахучим цвітом, житель с. Бірки Олександр Іванович Срібний святкує своє 85-річчя.

Народився Олександр Іванович 6 травня 1933 року в с. Баланди в сім'ї колгоспника. Зовсім рано хлопець залишився без батьківського плеча: у 1944 році прийшла похоронка на батька. На плечі матері ліг важкий тягар, а син і донька в усьому допомагали їй.

І зараз голос Олександра Івановича бринить, коли він згадує страшні роки війни: як уперше в житті почув автоматні постріли, як восени 1941 року повз їхню хату німці гнали наших полонених, як один із бранців кинувся тікати через ріллю, як німці на мотоциклах догнали солдата й розстріляли. Жителі села потайки поховали його й довгий час доглядали за могилою невідомого солдата.

Навчатися юнакові у 1–2 класах довелося двічі: у 1942 році на території с. Бірки господарювали німці й примусом змушували дітей ходити до школи, яку зробили в сільському клубі. До школи брали лише хлопців, у одному приміщенні навчалися учні 1–4 класів.

Коли у 1943 р. наші війська звільнили Бірку від німецько-фашистських загарбників, хлопець знову пішов до школи. Після 7 класу продовжив навчання в Білоцерківській середній школі. Щоліта, як і всі підлітки, працював у колгоспі, зокрема підвозив воду до паро-

вика (паровик крутив молотарку, а та обмолочувала зернові).

Потім 4 роки служив у армії, повернувся в рідне село, працював у колгоспі різноробочим, обліковцем, комплексним бригадиром... Заочно закінчив Полтавський сільськогосподарський інститут, працював аж до виходу на пенсію агрономом-хіміком. Має багато нагород, подяк, відзнак, за сумлінну працю його портрет був занесений на районну дошку пошани.

Олександр Іванович дуже цікаво розповідає про своє життя, наприклад, про те, як 1962 року з'явився будинок, у якому він живе й зараз. Тоді плати за роботу ніхто не брав: усі по черзі допомагали один одному, а в селі зводилося дуже багато житла, господарських будівель тощо.

Голова колгоспу направив будівельну бригаду, їй допомогало практично все село: працювало на будівництві 70 осіб. Обід для працівників варили 5 кухарок.

Хата, хвалиться Олександр Іванович, у нього літа: чоловіки збивали дошки, місили глину, а жінки топтали соломі, заливали її глиняним розчином. За 2 дні зводили стіни до половини, потім давали час, щоб вони висохли, й лили далі.

Дбайливий господар, Олександр Іванович, окрім хати, збу-

дував сарай, клуню, насадив сад, який донині обдаровує його соковитими плодами. А вже після цього вирішив одружитися. Дружина Неля Миколаївна, на жаль, рано пішла за вічну межу, а донечка Оля зараз проживає в Білорусії, але щороку відвідує самотнього тата...

Неабиякою відрадою для працюючого чоловіка стала участь у культурно-мистецьких заходах села. Ще в п'ятирічному віці батьки навчили його грати на балалайці, мандоліні, пізніше оволодів грою на гармошці. Пригадує, як раніше в сільському клубі постійно ставили вистави, було багато різних декорацій, він виконував ролі в спектаклях, співав у хорі, чоловічому ансамблі.

Коли створювався фольклорний колектив «Яснозір'я», Олександр Іванович із задоволенням приєднався до нього. І понад 26 років був активним учасником: відвідував репетиції, співав, віртуозно вигравав на балалайці. У складі народного аматорського ансамблю «Яснозір'я» Олександр Іванович постійно брав участь у обласному кобзарському святі «Взяв би я бандуру», конкурсі на Національному Сорочинському ярмарку, виступав у музеї архітектури та побуту під відкритим небом у м. Пирогове (Київська обл.), на сцені Національного палацу культури України

Житель с. Бірки О. І. Срібний.

в м. Київ... За багаторічну активну участь у мистецьких заходах О.І. Срібний нагороджений багатьма грамотами.

Попри те, що останнім часом Олександр Іванович уже не виступає, він, як і раніше, переймається життям ансамблю «Яснозір'я»: завжди цікавиться успіхами, пісненим репертуаром, уболіває за нього. І готується відсвяткувати 30-річчя колективу.

Василь МОСПАН, заслужений працівник культури України, художній керівник народного аматорського фольклорного ансамблю «Яснозір'я», Наталія ШИЯН, директор Бірківського сільського будинку культури.

Пам'ять

Його працюючі руки вміли практично все

У народі кажуть: людина живе, поки про неї пам'ятають. 9 років, як відійшов у вічність Михайло Тарасович Шадько, та односельці досі користуються речами, які виготовив цей майстровитий чоловік, згадують його виступи на сцені в дуеті з дружиною та у складі вокального ансамблю «Струмочок», а особливо — його влучні гуморески, які він сам читав.

М. Т. Шадько народився 21 квітня 1938 року в с. Чернечина Карлівського району на Полтавщині у простій селянській родині. Закінчив 7 класів місцевої школи і пішов навчатися на курси електромонтерів. Часи були післявоєнні, тяжкі, навчатися далі юнак не мав можли-

вості, тому пішов працювати, а потім служив у лавах Радянської армії.

Була у Михайла заповітна мрія: стати журналістом, дуже йому подобалося писати вірші, оповідання, але їй не судилося збутися.

Від батьків юнак успадкував чесність, людяність, доброзичливість, завжди уважно придивлявся до справ, якими займався батько. Батьківська наука пішла на користь. Михайло самостійно звів собі будинок, уміло зробив піч та грубу. Пічною справою займався все життя. Подобалася чоловікові столярна справа (любив виготовляти столи, стільці, табуретки, шафи), із задоволенням працював

шевцем (ремонтнував взуття, шив валянки, бурки, капці). Від мами навчився в'язати спицями, вишивати хрестиком, серед вишитих ним картин найулюбленішою був портрет Т. Г. Шевченка.

Михайло був ще й азятим рибалкою, досить часто приносив чималі улови риби, й тоді з рибою були усі сусіди.

Так склалася доля, що Михайло з дружиною переїхали до с. Білоцерківка. Михайло Тарасович був уже людиною пенсійного віку, коли знову згадав мрію юності, відновив написання прози, віршів, сатиричних фейлетонів. Вийшла ціла збірка гуморесок!

Михайло Шадько з дружиною Валентиною були ак-

тивними аматорами сцени Білоцерківського СБК, обоє співали у складі вокального ансамблю «Струмочок». Окрім того, Михайло Тарасович часто читав зі сцени свої твори, вони гармонійно доповнювали кожен концерт. Його фейлетони й гуморески публікувалися в обласних виданнях.

Михайло Тарасович умів у житті робити все, та не зміг побороти тяжку хворобу, пішов за межу вічності, але залишив після себе світлу пам'ять, гарні мистецькі доробки, добрі спогади односельців.

Наталія ЛУК'ЯНЕЦЬ, зав. відділу культури і туризму Білоцерківської сільської ради.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Білоцерківка
ТУР Людмили Іванівни
та висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійної;

жительки с. Поділ
КРАХМІЛЕЦЬ Ніни Михайлівни
та висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійної;

жительки с. Огірівка
ІВАЩЕНКО Ганни Андріївни
та висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійної;

жительки с. Білоцерківка
ТАРНАВСЬКОЇ Ганни Кіндратівни
та висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійної;

жителя с. Білоцерківка
ЛАЗОРЕНКА Олександра Петровича
та висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійного;

жительки с. Білоцерківка
ОНИЩЕНКО Антоніни Іванівни
та висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійної.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

12 травня
ЩЕРБАНЬ КАТЕРИНА ВАСИЛІВНА
(с. Білоцерківка) – 85 років;

14 травня
БОНДАР МИКОЛА МУСІЙОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

15 травня
ПОПРАВКА ГАННА ІВАНІВНА
(с. Поділ) – 90 років;

17 травня
ЗУБКО ІВАН МИКИТОВИЧ
(с. Поділ) – 75 років;
ПАВЛИК ГРИГОРІЙ ІВАНОВИЧ
(с. Балаклія) – 75 років;

18 травня
ОЛЕФІР ВОЛОДИМИР КОРНІЙОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 80 років;

19 травня
ПЕТЕЛЬКО НІНА ВІТАЛІВНА
(с. Балаклія) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм міцного здоров'я, великого людського щастя, нев'янучого оптимізму, щоденного гарного настрою та всього найкращого.

**Хай кожен день ясніє небом чистим,
Світанки сяють, скупані в росі,
У серці радість розквіта іскриста,
І мрії хай збуваються усі.**

Змагалися, відпочивали, спілкувалися

У квітні в м. Полтава відбувся Відкритий особисто-командний чемпіонат Полтавської області зі спортивного орієнтування. Участь у ньому взяла й команда Красногорівської школи (12 учнів та 2 тренерів). Після дводенної наполегливої боротьби учасники показали такі результати: Таня Кордубан – II місце, Валерій Матущенко – III, тренер Каленіченко Ю.Г. – III місце у своїх вікових категоріях. Більшість членів команди підтвердили свої спортивні розряди, а Віталій Кордубан виконав II-й юнацький, Артем Сенчук – III-й дорослий розряди. У підсумку наші спортсмени посіли 6 місце з 15 команд-учасниць, поступившись досвідченим командам Лубен, Полтави та Хоролу. Команду до змагань готувала Каленіченко Леся Станіславівна. Юні орієнтувальники мали змогу позмагатися, відпочити, поспілкуватися.

Дякуємо за підтримку та розуміння Білоцерківській сільській раді.

Команда Красногорівської школи зі спортивного орієнтування.

Те, що нашу громаду постійно відвідують різні делегації, які переймають досвід управління та господарювання, вже нікого не дивує. Та 24–25 квітня в Білоцерківці побували дещо незвичні гості: студенти Львівського осередку Української Академії Лідерства.

Усі розуміють: Україна вкрай потребує кардинальних змін, але змінити країну може лише нове покоління лідерів: розумні, освічені, патріотично налаштовані, готові взяти на себе відповідальність за долю країни, народу. От тільки де їх знайти?

Саме для того, щоб виявити та навчити таких молодих людей, після Революції гідності й була створена Українська Академія Лідерства (УАЛ) – 10-місячні курси для талановитої молоді віком від 16 до 18 років. Ідейними натхненниками та організаторами УАЛ стали видатні українці: керівник програми «Економічне лідерство» фонду ЮНІСЕФ Роман Тичківський, президент і виконавчий директор фонду «Western NIS Enterprise Fund» Ярослава Джонсон, заступник президента Світового конгресу українців Олена Кошарна, засновник фестивалю «ГОГОЛЬФЕСТ» Владислав Троїцький, співзасновник Українського кризового медіа-центру Наталія Попович, лідер гурту «Океан Ельзи» Святослав Вакарчук, директор видавництва «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» Іван Малкович та інші. Вони підтримують учасників програми під час навчання й після закінчення курсів.

Перша група УАЛ була сформована восени 2015 року в Києві, а вже наступного року осередки академії з'явилися в Харкові, Полтаві, Львові та Миколаєві. Щоб потрапити в команду майбутніх лідерів, випускники шкіл мають пройти три етапи конкурсного відбору. Після успішного зарахування учасники програми отримують від фонду «Western NIS Enterprise Fund» стипендію, яка

Студенти зі Львова під час екскурсії на ПП «БІАГР».

покриває витрати на навчання, проживання, харчування.

Навчання в УАЛ кардинально відрізняється від занять у школі чи університеті.

У школі нам викладали новий матеріал, ми писали контрольні, й на цьому все закінчувалося, – розповідає киянин Володимир Марушевський. – А в академії вчать критично мислити. До викладання залучені найкращі лектори, причому заняття нерідко проходять у формі дискусій. І якщо студент скаже провідному науковцю «Я не погоджуюсь», це вважається цілком нормальним. Ми вивчаємо такі дисципліни як психологія стосунків, філософія, державотворення, економіка, менеджмент, командотворення, логіка тощо.

Кожен осередок УАЛ має свої особливості. Наприклад, у Львові велику увагу приділяють гармонійному розвитку особистості, тож майбутні лідери додатково вивчають акторську майстерність, грають на музичних інструментах, займаються танцями.

Учасники програми поєднують заняття з волонтерством, мандрівками Україною. Власне, пізнання рідної країни, особливостей життя в різних регіонах – це теж частина навчання.

Під час подорожі Полтав-

щиною студенти УАЛ зі Львова побували в Миргороді, Опішні, Білоцерківці та Полтаві. Їм сподобалися природа нашого краю та щирість і гостинність людей. А відвідини Білоцерківки взагалі залишили незабутній слід.

Дуже вразила екскурсія на завод із виробництва молочних продуктів та молочнотоварний комплекс, – зізнається В. Марушевський. – Це сучасне європейське підприємство, яке працює за найновішими технологіями, де створено максимум комфорту для працівників. На фермі є душові, кімната відпочинку, на заводі облаштовано фітнес-зал. А коли ми спілкувалися з керівництвом об'єднаної територіальної громади, то нам розповіли, що це підприємство є бюджетотутворюючим, тобто за рахунок величезних податків, які воно сплачує в бюджет громади, вдається реалізовувати багато соціальних проектів.

Я й раніше надавала перевагу молочним продуктам із Білоцерківки, та після екскурсії на завод переконалася, що це справді високоякісні вироби з екологічно чистої сировини, – говорить чернівецька Катя Беспрозванна. – Власник підприємства Віктор Володимирович Кордубан зустрівся з нами, поділився секретами успішного бізнесу. Простий, щирий чоловік, дуже

розумний і далекоглядний.

Десятимісячний курс навчання добігає кінця, незабаром випуск. Учасники програми, з якими вдалося поспілкуватися, збираються вступати до вишів. Обираючи провідні навчальні заклади України, вони звертають увагу не лише на рівень викладання, а й на розвиток самоврядування. Адже небайдужість, активність, креативність та лідерство, сформовані під час навчання в УАЛ, кардинально змінили цих молодих людей і дали потужний заряд на все життя. І дивлячись на них, починаєш вірити, що вони справді здатні змінити нашу країну, тож Україна таки має майбутнє.

На запитання, чи не жалкують, що втратили рік, одностайно відповідають: у жодному разі!

– Те, що дала академія, не візьмеш у жодному університеті, – переконана Катя. – Раніше в мене були окремі думки, але я мислила дуже приземлено. Навчання в академії розширило мій світогляд, дозволило дивитися на всі процеси глобально. А тому дуже раджу цьогорічним випускникам реєструватися на сайті УАЛ та брати участь у конкурсах, пробувати свої сили.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Військово-патріотичне виховання в дії

Шкільний предмет «Захист Вітчизни», який опановують юнаки-старшокласники, передбачає щорічне проведення триденних навчально-польових зборів. Проте брак відповідної матеріальної бази змушує деякі школи формально підходити до цього заходу. У результаті майбутні захисники Вітчизни виходять зі школи невідповідними до служби в Збройних силах.

Інструктаж на вогневому рубежі проводить заступник військового комісара району О. М. Козицький.

У нашому Великобагачанському районі виправити ситуацію взялися члени ГО «Українське козацтво», які проводять значну роботу з національно-патріотичного виховання молоді.

Пригаду, як три роки тому разом із генеральним писарем В. І. Вороною ми об'їхали цілому фермерів і, як кажуть, із миру по нитці зібрали 3000 грн. На ці гроші закупили харчі й організували для випускників шкіл усього району триденний табір на базі туристичного комплексу «Козацький стан» (ним керує член ГО «Українське козацтво», активний козак Павло Максименко). Торік збори

тривали два дні: перший – окремо на базі кожної школи, другий – на базі Красногорівської ЗОШ, де зібралися одинадцятикласники чотирьох навчальних закладів: Красногорівської, Білоцерківської, Остапівської та Великобагачанської шкіл, причому останні прийшли у Красногорівку своїм ходом, виконавши марш-кидок.

Цього року до організації зборів долучилися курінний отаман Великобагачанського куреня козацтва Р. І. Рожко, Білоцерківська ОТГ (особливо – голова сілради І. В. Лещенко та його заступник П. П. Рибальченко), Великобагачанський райвійськкомат (війсь-

ковий комісар – підполковник С. В. Погорелов), представники ТСОУ, а також ТОВ «Білагра» (керівники – В. В. Кордубан, Ю. В. Кордубан). У результаті вдалося провести, як і належить, триденні збори, причому на високому рівні.

25 квітня юнаки (а це 43 випускників із усього району) працювали у себе в школах, зокрема пройшли інструктаж із техніки безпеки. А вже наступного дня зібралися на базі Красногорівської ЗОШ. Тут вони вишикувалися на лінійку. Під звуки Гімну України врочисто винесли Державний прапор України та козацькі прапори. Члени військово-патрі-

тичного клубу «Воїн» (керівник – О. М. Барш) , які приїхали з Полтави, привезли зброю: автомати, пістолети, снайперські гвинтівки, кулемети, гранатомети, міни. Заступник військового комісара Великобагачанського району О. М. Козицький провів практичне заняття з підготовки до ведення стрільби з автомата бойовими патронами. Юнаки змагалися в спритності та виконували нормативи зі стрільби, збирання й розбирання автомата, метання гранати тощо. Участь у заході взяли й учасники АТО П. П. Рибальченко, С. М. Фесенко, О. Д. Новицький. Насамкінець ТОВ «Білагра» безплатно почастувало всіх обідом.

Завершив триденний вишкіл екскурсією у військову частину м. Миргорода. Тут юнаки оглянули казарми, де живуть солдати-авіатори, ознайомилися з бойовою зброєю.

4 травня у Великій Багачці відбулися змагання «Нащадки козацької слави», а 7 травня – спартакіада допризовної молоді, в яких узяли участь і школярі нашої громади. Ми щиро дякуємо всім причетним до організації цих заходів. Вони, безперечно, сприятимуть належній підготовці юнаків до майбутньої служби у ЗСУ. А ми не збираємося спинятися на досягнутому й уже наступного року плануємо взяти участь у Всеукраїнській військово-спортивній патріотичній грі «Сокиль» («Джурка»).

Володимир БІРУК,
учитель Красногорівської
ЗОШ І-ІІІ ступенів, курінний ГО
«Українське козацтво».